

Beslissing van de Raad voor de Journalistiek

over de klacht van

X

tegen

Het Belang van Limburg

Met een mail van 6 februari 2016 dient mevrouw X een klacht in tegen Het Belang van Limburg. Aanleiding zijn drie artikels van 16 december 2015 onder de titels ‘Moeder vindt zoon uren na dodelijk vluchtmisdrijf’, ‘’s Nachts jongen van weg gemaaid, ’s ochtends naar zijn werk vertrokken’ en “‘Misschien leefde Dylan nog als hij gestopt was’”.

Toon Van den Meijdenberg, redactiemanager bij Mediahuis, antwoordt met een brief van 8 maart, waarop X repliceert met een brief van 5 april 2016.

Een rapporteringscommissie van de Raad voor de Journalistiek heeft een hoorzitting gehouden op 2 juni 2016. X en haar advocate Nathalie Vanhove woonden de hoorzitting bij, en ook Toon Van den Meijdenberg was aanwezig.

DE FEITEN

De artikels gaan over een ongeval met vluchtmisdrijf waarbij een jongen van 16 om het leven kwam. De moeder vond samen met de politie het lichaam van haar zoon. De bestuurder parkeerde zijn auto bij zijn ouders en ging werken, de politie kon hem snel opsporen en pakte hem op. De krant schrijft dat volgens een verkeersdeskundige de bestuurder de klap zeker gevoeld moet hebben. Verder komt de vader van het slachtoffer aan het woord, die de bestuurder kende en zich afvraagt waarom hij niet gestopt is en de hulpdiensten niet verwittigd heeft.

Klaagster is de echtgenote van de bestuurder die vluchtmisdrijf pleegde. Ze klaagt aan hoe pers en media zijn omgegaan met het vermeende vluchtmisdrijf van haar man en heeft het over schending van de privacy, opdringerig handelen en foutieve berichtgeving.

De privacy is geschonden door de vermelding van de initialen van haar echtgenoot, zegt klaagster. Ook de vermelding van hun straat, het feit dat haar man vrachtwagenchauffeur is en hun aantal kinderen noemt ze niet relevant.

Klaagster neemt ook aanstoot aan de foto’s van haar man en van hun auto. De foto’s van haar man waren wel geblurd, maar hij was voor iedereen herkenbaar.

Klaagster betreurt dat de media haar en haar schoonouders lastig vielen via telefoon, SMS en Messenger, terwijl zij zelf sereen en discreet bleven uit respect voor de familie van het slachtoffer en de politie hen gevraagd had om niet te reageren op vragen van de pers.

Klaagster zegt dat de artikels fouten bevatten, maar dat ze in het belang van het onderzoek niet kan ingaan op de onwaarheden. Ze geeft de rapporteringscommissie wel inzage in het verslag van twee verhoren van haar man door de onderzoeksrechter en de politie. Zowel feitelijke elementen als bekentenissen waarover de krant het heeft, komen niet overeen met de gegevens uit het onderzoek. Klaagster verwijst naar de passage dat haar man de klap wel moet gevoeld hebben maar toch doorreed. De omstandigheden van het ongeval zijn nog niet bekend, er is nog geen verslag van een verkeersdeskundige en geen autopsierapport, en

klaagster vraagt zich af waarop de krant zich baseert. Ze zegt ook dat haar man zijn auto niet achter het huis van zijn ouders parkeerde maar ervoor, omdat hij platte band had door de aanrijding. De krant heeft de feiten aangedikt en een fictief verhaal gebreid waarvan volgens de politie nog niet de helft klopt. De media verwijzen naar betrouwbare of gerechtelijke bronnen, maar hebben klakkeloos dingen van elkaar overgenomen. Klaagster vindt dat ze hun bronnen bekend moeten maken.

Klaagster besluit dat haar man veroordeeld is door de pers nog voor het gerechtelijk onderzoek duidelijkheid heeft gebracht, en zegt dat verslaggeving over andere vluchtmisdrijven aantoont dat het ook anders kan. Ze vindt dat de pers een monster gemaakt heeft van haar man en noemt de stijl van Het Belang van Limburg lasterlijk en aasgierlijk.

Het Belang van Limburg verdedigt zijn aandacht voor de zaak. Berichtgeving over verkeersveiligheid is een maatschappelijke opdracht. De krant kan dat doen aan de hand van statistieken, maar verslaggeving over concrete feiten sensibiliseert meer. Een dodelijk ongeval met vluchtmisdrijf is laakbaar en niet aanvaardbaar en de pers heeft in zulke dossiers een rol te vervullen. Bovendien worden slachtoffers van vluchtmisdrijven extra zwaar belast. Zo hebben de ouders van het slachtoffer nog geen antwoord op de vraag of hun zoon na de aanrijding nog gered had kunnen worden.

De privacy is niet geschonden. De krant heeft alleen de initialen van de bestuurder genoemd, en dat was in een zaak als deze zeker niet excessief. De man had de feiten bekend, wat door het parket werd meegedeeld en door de journalisten grondig gecontroleerd. De krant verwijst ter staving naar de verklaringen van de woordvoerder van het parket in een reportage op TV Limburg. Door zijn bekentenissen was de bestuurder geen loutere verdachte meer en was gedeeltelijke identificatie geoorloofd. Om dezelfde reden was ook de publicatie van zijn foto aanvaardbaar. Een foto brengt het verhaal dichterbij de lezer en de krant heeft de foto geblurd, waardoor de bestuurder niet herkenbaar was voor het brede publiek.

De vermelding van de straat waar klaagster en haar man wonen is niet zomaar een detail, maar een relevant gegeven dat heeft geleid tot de ontdekking van de dader. Bovendien wonen dader en slachtoffer in dezelfde buurt, wat een verzwarende omstandigheid is in het dossier en de reden waarom de raadkamer de dader een enkelband oplegde, om zo contact met de familie van het slachtoffer te vermijden.

Ook de profielschets van de dader was maatschappelijk en journalistiek relevant. Bij die profilering mag beklemtoond worden dat de dader zelf kinderen heeft, waardoor hij de gevolgen van zijn daad zou moeten begrijpen. Het is ook relevant om aan te geven dat de bestuurder vrachtwagenchauffeur is, wat betekent dat hij zich des te meer bewust zou moeten zijn van zijn verantwoordelijkheid in het verkeer.

De krant begrijpt niet dat klaagster bezwaar maakt tegen de foto van de auto, aangezien de auto het *corpus delicti* is waarmee de feiten werden gepleegd.

De journalisten hebben zich niet opdringerig gedragen. Overeenkomstig hun journalistieke plicht tot wederhoor hebben ze getracht om de personen over wie het ging te contacteren. Ze hebben klaagster gebeld en de vader van haar echtgenoot aangesproken op straat, maar toen die zegden dat ze niet wilden reageren, hebben ze niet verder aangedrongen.

De krant betwijfelt dat de politie aan klaagster en haar familie zou gevraagd hebben om niet te reageren op vragen van de pers, zoals klaagster beweert.

De krant spreekt tegen dat de artikels fouten bevatten. De woordvoerder van het parket bevestigde dat de bestuurder bekende voor onopzettelijke doding en vluchtmisdrijf, wat ook blijkt uit de eerder genoemde reportage van TV Limburg. En ook de andere elementen zoals het parkeren van de wagen achter het huis van zijn ouders, het feit dat de fiets van het slachtoffer meegesleurd werd en het feit dat de bestuurder de klap moet gevoeld hebben, komen van het parket of van een verkeersdeskundige, soms *off the record*, meestal *on the record*. De krant vraagt zich af welke duidelijkheid nog nodig was, maar zegt tegelijk dat ze haar bronnen niet bekend hoeft te maken, zoals klaagster vraagt. De enige relevantie is of de berichtgeving juist is of niet. Als bepaalde elementen fout blijken te zijn, vraagt de krant zich af wat de parketwoordvoerder dreef om de feiten te verdraaien.

BESLISSING

De Raad heeft geen zicht op de precieze omstandigheden van het ongeval en op de contacten die de krant heeft gehad met bronnen dichtbij het onderzoek. De krant is ook niet verplicht om die bronnen bekend te maken. Sommige verklaringen die in de artikels worden vermeld zijn niet terug te vinden in de twee verhoren die klaagster ter inzage heeft gegeven aan de rapporteringscommissie, maar de Raad heeft geen zicht op het volledige dossier. Als een journalist zich baseert op verklaringen van vertrouwelijke bronnen in een gerechtelijk onderzoek, moet hij extra aandacht besteden aan correct en voorzichtig formuleren, aangezien niet elke politiemann of justitiemedewerker per definitie een gezaghebbende bron is en aangezien de verklaringen niet controleerbaar zijn voor het publiek. In de huidige stand van zaken heeft de Raad evenwel geen aanwijzingen dat de journalisten en de krant onverantwoordelijk zouden zijn omgegaan met de verklaringen die hen door bronnen zijn meegedeeld.

De journalisten hebben contact genomen met klaagster en haar familie om gegevens te checken en hun versie van de feiten te vernemen, maar ze hebben zich daarbij niet opdringerig gedragen, al begrijpt de Raad dat de algemene media-aandacht overweldigend was voor klaagster.

Gezien de ernst van de feiten waarbij de schuld aannemelijk werd gemaakt door bekentenissen en door verklaringen van het parket, is de Raad van oordeel dat beperkte identificatie van de bestuurder geoorloofd was. De foto is bewerkt, het hele gezicht is geblurd en zo onherkenbaar gemaakt.

De vermelding van de straat waar de bestuurder woont voegt evenwel niets toe aan de profielschets van de man, maar kan wel belastend zijn voor zijn gezin. Het was relevant dat bestuurder en slachtoffer in elkaars buurt wonen, maar de krant had dat ook zo kunnen schrijven, zonder de straatnamen te vermelden. De Raad is dan ook van oordeel dat de vermelding van de straatnaam een schending betekent van het privéleven van de bestuurder en zijn gezin.

Om die redenen is de Raad voor de Journalistiek van oordeel:

De klacht is deels gegrond, met name wat de vermelding van de straatnaam van klaagster en haar man betreft.

Brussel, 16 juni 2016